

↳ Nyirán Ferenc

az üres szék

hajnalban a bár bezárt és léptetek tovább egy körüti presszó felé utolsó szendvicsedet gábornak adtad és harmadszor is megkérdezted a lány nevét mert az agyad kiürült már huszonnégy órája talpon voltál és bizony kemény éjszaka állt mögöttetek lassan világosodott szinte észrevétlen ébredezett a város járni kezdtek a villamosok és megteltek munkába induló emberekkel s bár remek volt a napod főleg az éjszakád néha erősen utáltad magad hogy csak róla tudsz beszélni mindenkinek hogy az általa ejtett sebeidet mutogatod szemérmetlenül ilyenkor bezzeg eszedbe sem jut hogy az első sebeket te ejtetted rajta pontosabban feltépted a régieket őt gyűlölted amiért csak róla olvastál fel a pódiumon miközben a közönség soraiban azt az egyetlen üresen maradt székét bámulod

relax

uborkaszeletekkel az arcomon fekszem a gödrös kanapén lehet nem vagyok éppen maszkulin látvány de talán eltűnnek a másnapos táskás karikák mire a felolvasásra megyek ahová te nem jössz el pedig én csakis miattad — így persze nem tudok olvasni uborkával a szememen hát hallgatom inkább bob dylan *tempest* albumát és bár a zene kellemesen meditatív bennem újra viharok dúlnak de ne aggódj akad még tarsolyomban néhány hasonló toposz és élek is velük — alig várom hogy olvashassak közben talán elrágcsálom az uborkát is míg élvezem nathan zuckerman vergődését a nála negyven évvel fiatalabb jamie-be szeretve mert már én is tudom hogy az ilyen kései szerelem milyen súllyal gyötri meg az embert jóllehet közöttünk csupán harminc esztendő távolság húzódik mert az idő hossza így is mérhető — rendben te nem vagy jamie és én nem vagyok nathan szóval tudod mit csinálj a saját kígyóuborkáddal

↳ Guillaume Métayer

Zöldséges szonett

Soha nem hallottam annyi zöldségnevet,
Mustárspenót és kale, sápadt répa és mángold.
Ha *olvastál minden könyvet* a pasztinákról,
Már maga ez a vacsora egy új kötet.

Citrusfélék. Szó szót, téma témát követ,
Egy jó órája már nem jött ki hang a számon,
A székemen egy klón ül, látom, mint az álmod,
Csak innen el! Futnék! Tajték és ég között!

Egyenként ítélnék minden szárgumósról.
Mint poliédert forgatva mind, külön-külön,
Nincs gyökér, amit náluk végig ne gondolj;

Pár korty az unalomgyilkos rhône-i borból
s több tökvirágot látok, mint Arcimboldo
valaha festett, vörösborfényű képükön.

Pakli

Nem hívtam föl sosem nemhogy az Elnökét, de
a Főigazgatóét és az Adminiszt
-ratív Igazgató-helyettesét se, mint
ahogy a Rektorét, a Tárnokmesterét se.

Tíz éve mindnek itt az elérhetősége,
a hatalom kísértő képeként, amit
lenéztem, félve, hogy mit szólnak majd, akik —
vagy erényből netán? Hogy nagy lehessen végre.

És most, a fél lakásom épp szemétre szórván,
az ő fonnyadt virágjuk szirmát tépdeselem:
egy vizitkártyavárnyi pakli összesen.

Már egyikük se aktív, de mégis meglepett
ma, dicsfényükhöz utoljára érve hozzá,
hogy *Panaszok* közt, de tényleg mondtam egy nemet.

Guillaume Métayer 1972-ben született Párizsban, és most is ott él. Költő, író, klasszika-filológus, irodalomtörténész, filozófiatörténész. Szakterülete — többek közt — Nietzsche, Voltaire, Anatole France. Emellett sok kötetnyi magyar verset és prózát fordított le franciára Petőfitől József Attilán át a kortárs magyar szerzőkig. Készülő új verseskötetében egészen a tizenhatodik századig, Joachim du Bellay-ig nyúl vissza. Szatirikus szonettjeiben a legaktuálisabb politikai esemény is történelmi távlatot kap, az elképesztően gazdag francia irodalmi-filozófiai hagyomány pedig életre kel. Itt olvasható versei egyszerre személyesek, vallomások, dühösek és önironikusak. Úgy neveti ki a kortárs francia társadalmat és benne saját magát, hogy az a mai magyar olvasó számára is ismerős, sőt vigasztaló, hogy a bajainkkal nem is vagyunk annyira egyedül.

Kemény István

Szonett a Francia Nemzeti Frontnak a helyhatósági választásokon aratott nagy arányú győzelme után

Mivel egy társalgási téma éppen egy *pitch*,
Fogásonként negyvenszer zsilipelnek át.
Időben föl kell venni ezt a ritmikát,
Mert bármi itt akár egy perc alatt lehet giccs.

Köszméte vagy közélet, feldobja az elit, s cs
-apong, de talpra ér le, mindig az *ENA*-s
(*Ecole Nat. Etc.*) rutinba, mint a macskaláb.
Vajon nem kéne újra mondanom nekik: Nietzsche

-e? Már fölettek mindent, gyorsan, mint a villám,
emésztve köpködik szét, miközben bevillan
egy régi kép, ahogy a szózott szotyit ették

a zsidó srácok gyerekkoromban, Belleville-ben:
a jelen csak automatikus csicsérgés,
melyben a választások elvesztése elvész.

(Kemény István fordításai)